

## Arrest

nr. 88 219 van 26 september 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke  
Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 augustus 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

Op 19 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 4 februari 2011 werd het beroep van verzoekers verworpen bij arrest nr. 55 601 van de Raad.

Op 14 februari 2011 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

Op 10 maart 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 17 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zonder afdoende en overtuigende reden volledig voorbijgaan aan de bewijskracht van de documenten waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld. Verzoekers stippen aan dat de bestreden beslissingen volstaan te verwijzen naar de initiële beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals bevestigd door de Raad, doch dat niet wordt verwezen naar de neergelegde gemotiveerde nota. Verzoekers trachten de relevantie van hun stukken aan te tonen. Zo stellen ze dat hun verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden omdat er geen formeel bewijs was van hun betrokkenheid bij de organisaties Basij en Mobin. Zowel het CGVS als de Raad oordeelden dat indien verzoeker daarvan lid was, hij daarvan een bewijs had moeten kunnen bijbrengen. Verzoeker stelt dat hij omwille van allerlei rationele en irrationele redenen, alsook praktische obstakels niet tijdig in het bezit was gekomen van de stukken. Hij meent dat deze stukken zijn ongeloofwaardigheid kunnen rechtzetten. Tevens benadrukt hij dat de authenticiteit van de stukken niet in vraag wordt gesteld.

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luidt als volgt:

*“voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder bestuurshandeling:*

- *De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere bestuursinstellingen of voor een ander bestuur;*
- *De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- *Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur;”*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Deze bepaling impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat de redenen op grond waarvan de beslissingen zijn genomen duidelijk aangegeven zijn. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 4 van de voornoemde wet bepaalt wat volgt:

*“De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:*

- 1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;*
- 2° de openbare orde kan verstoren;*
- 3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;*
- 4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht”.*

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissingen onderworpen zijn aan de formele motiveringsplicht. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers betwisten niet dat zij zich nog steeds baseren op hun initiële vluchtmotieven doch menen dat zij relevante stukken hebben aangebracht die ze niet eerder konden aanbrengen en dat de stukken van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas kunnen herstellen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag een werkbadge en een loonfiche van de Basij voorleggen en verklaarden daarmee te willen aantonen dat verzoeker een werknemer van Basij was. Dienaangaande oordeelt verweerder dat

hij deze stukken eerder had kunnen aanbrengen, met name ten tijde van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

In zoverre verzoekers stellen dat er niet werd geantwoord op de uitgebreide gemotiveerde nota die door hen werd neergelegd, kan de Raad na nazicht van de stukken van het administratief dossier, slechts vaststellen dat een dergelijke nota niet terug te vinden is in het administratief dossier. Aangezien er geen dergelijk stuk terug te vinden is in het administratief dossier kan het betoog van verzoekers dienaangaande niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoekers stellen dat de aangebrachte stukken relevant zijn, doch weerleggen de motivering van de bestreden beslissingen dat ze deze stukken eerder hadden kunnen aanbrengen en dit naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag niet. Zij beperken zich tot de stelling dat zij omwille van allerlei rationele en irrationele redenen alsook praktische obstakels niet tijdig in het bezit waren gekomen van de stukken. Zij lichten hun vage stelling verder op geen enkele wijze toe.

In de bestreden beslissing van 19 oktober 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen valt te lezen dat verzoeker op 18 januari 2010 en 8 maart 2010 verklaarde dat zijn Basijkaart en loonfiches onderweg zouden zijn naar België, doch dat deze stukken niet werden neergelegd. In het arrest nr. 55 601 van de Raad van 4 februari 2011 wordt aangegeven dat verzoeker in gebreke blijft enig begin van bewijs aan te brengen en wordt ook aangestipt dat verzoeker geen aannemelijke verklaring heeft voor het gebrek aan stavingstukken. De Raad wees er op dat verzoeker over tal van mogelijkheden beschikt om bijkomende stavingstukken te verkrijgen. Zo verwijst de Raad naar verzoekers verklaringen, met name dat de stukken misschien door een reiziger, misschien zijn tante die voor het Iraanse nieuwjaar zou langskomen, zouden kunnen worden meegebracht, alsook naar zijn verklaringen dat zijn moeder na zijn aankomst in België naar Iran was teruggekeerd en dat ze hem bij haar terugkomst zijn huwelijksboekje had bezorgd. Tevens stelt de Raad in zijn arrest vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij de documenten door een reiziger, een persoon die op vakantie zou komen, zou laten meebrengen. Tot slot stelt de Raad in zijn arrest dat verzoeker er herhaaldelijk op werd gewezen dat hij de mogelijkheid had om stukken te laten bezorgen via DHL, TNT of Fedex, een mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt.

De Raad kan nu enkel maar vaststellen dat uit deze voorafgaande beslissingen blijkt dat verzoeker meermaals werd gewezen op het belang van bewijsstukken en dat verzoeker steeds verzuimd heeft stukken neer te leggen en ook niet heeft aangetoond waarom hij deze stukken niet eerder heeft neergelegd. Verzoeker stelt nu dat er verschillende rationele en irrationele redenen zijn en praktische obstakels zijn waarom hij dit niet gedaan heeft, doch verduidelijkt op geen enkele wijze wat hij hiermee bedoelt. Uit de voorgaande beslissingen van de asielinstanties blijkt dat verzoeker voldoende de kans gehad heeft om deze stukken eerder neer te leggen. Met hun vage stelling tonen verzoekers geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is.

Tevens wijst de Raad er op dat verzoekers asielrelaas niet enkel werd verworpen omdat hij niet kon bewijzen dat hij voor de Basij werkte. Het volstaat dienomtrent te verwijzen naar het arrest nr. 55 601 van de Raad.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt ook niet aangetoond.

Wat betreft de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoekers ter zake samenvalt met de hierboven besproken grief.

Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU